

храна на почекъ (вересия). По едно врѣме богаташинътъ си поискалъ паритѣ. Селенинътъ нѣмалъ да му плати и го молилъ да го почака. Но той не щѣлъ да чака, а далъ го въ сждъ. Сждали и осждали бѣдния селенинъ да го обѣсѣтъ. (Тогава обѣсвали човѣка и за най-малка грѣшка).

Кога окачили селенина на вѣжето, да го бѣсѣтъ, вѣжето се скѣсало. Окачили го втори и трети пѣтъ, но се вѣжката се кѣсали. Най-послѣ простили му и го замолили да каже какво голѣмо добро ѣ направилъ, та го бѣсилката не хваща?

— Ще ви кажѣ, — отговорилъ селенина, — ако едно нѣщо само направите.

— Ще направимъ каквото искашъ, — рекли сждиитѣ — и ще ти дадемъ, щото пожелаешъ, само кажи!

— Укрилъ съмъ въ моята кѣща, — казалъ тогава селенина, — синътъ на нашия царъ, когото вие търсите да го убиеете. Простѣте му живота.

Царския синъ билъ простенъ свободно да си ходи. Една година подиръ това той събралъ войска, освободилъ народа си и направилъ бѣдния селенинъ прѣвъ голѣмецъ при себе си.

